

Sygn. akt VIII U 400/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 stycznia 2016 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję z ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury, poczynając od 22 stycznia 2016 r.,
- zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

VIII U 400/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu R. G. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. ponieważ nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat, 2 miesiące i 7 dni, a ponadto w chwili złożenia wniosku o emeryturę nie miał ukończonych 60lat życia. Organ rentowy nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy odwołującego w (...) od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1995r., z uwagi na fakt, iż stanowisko oznaczone przez pracodawcę w świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie zostało objęte ww. rozporządzeniem.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury. Podniósł, iż w okresie spornym rzeczywiście wykonywał pracę w warunkach szczególnych, jednakże pracodawca nie wypełnił rzetelnie świadectwa pracy w warunkach szczególnych w zakresie zajmowanych przez niego stanowisk.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia (...), nie jest członkiem OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat oraz stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 14 lat, 2 miesiące i 7 dni, do którego organ rentowy zaliczył okresy pracy w (...) od 1 października 1980r. do 31 lipca 1991r. na stanowisku maszynisty żurawia samojezdnego kołowego oraz od 1 lipca 1995r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku ślusarza remontowego.

Przedsiębiorstwo Budowlano- (...) zostało utworzone na bazie wydziału Zakładów (...), w którym wcześniej pracował ubezpieczony. Wydział ten zajmował się wszelkiego rodzaju budowlami i remontami. Od momentu zatrudnienia w dniu 1 sierpnia 1991 w (...) odwołujący wykonywał pracę operatora żurawia samochodowego. Była to ta sama praca, którą uprzednio wykonywał pracując w (...). Żuraw był używany na budowach, przy remontach, ustawianiu maszyn, rozładunku wagonów. By operować tego typu żurawiem konieczne były uprawnienia kierowcy pojazdu o pojemności powyżej 3,5 tony, bowiem przeważnie zachodziła potrzeba dojazdu żurawiem na miejsce budowy przez rozpoczęciem prac. Wyjątkowo zdarzało się, iż żuraw od początku zmiany znajdował się na miejscu, a operator dochodził pieszo na miejsce budowy i rozpoczynał pracę. Odwołujący wykonywał pracę operatora żurawia samojezdnego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez całe dniówki. Przez cały sporny okres pracy w (...), tj. od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1995r. nie był delegowany do innych prac. Ubezpieczony pracował jako kierowca jedynie w zakresie konieczności dojazdu na miejsce budowy, przed rozpoczęciem dniówki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków M. C., E. J., D. R. oraz przesłuchania ubezpieczonego (zapis rozprawy z dnia 3 czerwca 2016 r., minuty od 5.03 i nast.), akt organu rentowego, a także akt osobowych ubezpieczonego i świadków E. J. i D. R..

Wymienione wyżej dowody Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Wyjaśnienia odwołującego oraz zeznania świadków są logiczne, wzajemnie się pokrywają i uzupełniają, a dodatkowo korelują z zapisami w aktach osobowych, przedstawiając łącznie rzeczywisty przebieg pracy i zakres obowiązków odwołującego w spornym okresie.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie – na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku, który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W wykazie A, dziale V, poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione zostały – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w okresie spornym ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę operatora żurawia samojezdnego, co wypełnia dyspozycję wyżej opisanej pracy w warunkach szczególnych. Okoliczność tę potwierdziły słuchane w sprawie osoby oraz ich dokumentacja osobowa. Odwołujący w okresie spornym rzeczywiście wykonywał pracę wyżej opisaną, nie zaś pracę kierowcy, jak wskazał w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych pracodawca. Odwołujący rzeczywiście posiadał uprawnienia kierowcy pojazdów o ładowności powyżej 3,5 tony, gdyż w związku z koniecznością dojazdu żurawiem na miejsce budowy posiadanie takiego uprawnienia było niezbędne do pracy na ww. stanowisku. Tym niemniej, za błędne należy uznać określenie pracy wykonywanej przez odwołującego jako „kierowca”, gdyż kierowanie pojazdem stanowiło kwestię poboczną i pomocniczą w pracy ubezpieczonego.

Ponadto przypomnieć należy, że w postępowaniu odwoławczym przed sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe, występujące w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym. Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283). Jak to już wyżej podniesiono, w ocenie Sądu ubezpieczony w toku postępowania wykazał, że w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Biorąc pod uwagę okres pracy w warunkach szczególnych w wysokości 14 lat, 2 miesięcy i 7 dni zaliczony uprzednio przez organ rentowy, a także okres pracy sporny w niniejszej sprawie, tj. od 1 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 1995r. Sąd uznał, iż ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Ponadto, w chwili rozpoznawania niniejszej sprawy odwołujący ma ukończone 60 lat życia, nie pozostaje członkiem OFE oraz udokumentował 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a tym samym spełnia on wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...)

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust 2 i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Grażyna Łazowska